

§ 29. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały tracą moc:

- 1) uchwała nr 269 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie spółdzielni mieszkaniowych i zadań spółdzielczości w zakresie budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 792),
- 2) uchwała nr 270 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie pomocy Państwa dla indywidualnego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 793),
- 3) uchwała nr 512 Prezydium Rządu z dnia 18 sierpnia 1956 r. o zmianie uchwały nr 270 z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie pomocy Państwa dla indywidualnego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 73, poz. 871) — z wyjątkiem przepisów § 2 uchwały, które pozostają w mocy,
- 4) uchwała nr 467 Prezydium Rządu z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie zasad wykonywania robót przez państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe na rzecz spół-

dzielni budowlano-mieszkaniowych oraz spółdzielczych zrzeczeń budowy domów jednorodzinnych.

2. Jednocześnie tracą moc przepisy wykonawcze wydane na podstawie uchwał wymienionych w ust. 1.

§ 30. Przepisy uchwały nie naruszają dotychczasowych uprawnień ministrów w zakresie kredytowania w 1957 r. budownictwa mieszkaniowego przyzakładowego, którego realizacja została rozpoczęta przed wejściem w życie uchwały.

§ 31. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Gospodarki Komunalnej i Finansów, Prezesowi Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury, Zarządowi Związku Spółdzielni Mieszkaniowych oraz innym ministrom w ich zakresie działania.

§ 32. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

158

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 marca 1957 r.

w sprawie trybu refundowania wydatków związanych ze szkoleniem przywarsztatowym pracowników zwalnianych w związku z reorganizacją administracji.

Na podstawie § 8 uchwały nr 25 Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 1957 r. w sprawie zasad zwalniania, przeszkalania i zatrudniania pracowników w związku z reorganizacją administracji (Monitor Polski Nr 6, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakłady pracy, w których odbywa się szkolenie przywarsztatowe pracowników zwalnianych z administracji, pokrywają wydatki związane z tym szkoleniem ze środków obrotowych.

2. Wydatków tych (ust. 1) nie wlicza się do funduszu płac i nie obciążają one kosztów własnych zakładu pracy, lecz powinny być ujmowane i księgowane jako należności od Skarbu Państwa na właściwym koncie — rozrachunki z tytułów publiczno-prawnych.

§ 2. Zakłady zwalnijące pracownika obowiązane są do zrefundowania zakładom szkolącym wydatków na szkolenie, określonych obowiązującymi w tym zakresie przepisami (zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie określenia robotników podlegających szkoleniu zawodowemu w produkcyjnych zakładach pracy oraz w sprawie zasad wynagradzania tych robotników i w sprawie zasad wynagradzania pracowników szkolących robotników w zakładach pracy podległych Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu

Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1520 i 1521 z późniejszymi zmianami), a w szczególności:

- a) wynagrodzenia pracowników podlegających szkoleniu,
- b) wynagrodzenia pracowników szkolących.

§ 3. 1. Zakład zwalnijący pracownika dokonuje refundacji wydatków określonych w § 2 z kredytów budżetowych § 24 dział 10 „Administracja” z części i rozdziału klasyfikacji budżetowej, z którego finansowana jest jego zasadnicza działalność. Podstawą dokonywania refundacji są rachunki (listy płac) wystawiane przez zakłady pracy szkolące pracowników. Refundacja dokonywana jest w zasadzie za okresy miesięczne. Przy szkoleniu trwającym dłuższy okres niż 3 miesiące refundacja może być dokonywana za okresy kwartalne.

2. W razie braku wystarczających kredytów budżetowych jednostka zwalnijąca występuje z wnioskiem o zwiększenie ich z rezerwy budżetu Państwa za pośrednictwem swej władzy naczelnej.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 26 stycznia 1957 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

159

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 marca 1957 r.

w sprawie zwolnienia nabycia niektórych praw majątkowych od podatku od nabycia praw majątkowych.

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. z 1951 r. Nr 9, poz. 74) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podwyższa się z kwoty 15.000 zł na kwotę 30.000 zł czystą wartość praw majątkowych, przypadających na każdego nabywcę, zwolnionych od opodatkowania przepisem art. 4

pkt 7 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych.

2. Do podstawy obliczenia wymienionej w ust. 1 kwoty nie wlicza się:

- 1) bez względu na wartość — poza przedmiotami wymienionymi w pkt 3 — wartości sprzętów, pościeli, odzieży, bie-

- lizny przeznaczonych do użytku w gospodarstwie domowym, wartości narzędzi pracy oraz wartości inwentarza żywego i martwego w gospodarstwach rolnych,
- 2) bez względu na wartość — w przypadku nabycia w drodze spadku — wartości przedmiotów o znaczeniu historycznym i muzealnym, wartości dzieł sztuki będących przedmiotem twórczości spadkodawcy oraz wartości zbiorów bibliotecznych pozostawionych przez spadkodawców, którzy wykonywali twórczość lub działalność naukową, oświatową, artystyczną, literacką lub publicystyczną,
- 3) wartości przedmiotów zbytku do kwoty 3.000 zł na rzecz każdego z nabywców, a w szczególności:
- a) wyrobów z platyny i złota oraz kamieni szlachetnych i pereł,
 - b) wyrobów artystycznych z porcelany, kryształów, jaspisu, malachitu, onyksu, masy perłowej i kości słoniowej,

- c) oryginalnych artystycznych rzeźb i obrazów oraz szkiców nie będących przedmiotem twórczości spadkodawcy (darczyńcy),
 - d) mebli stylowych,
 - e) futer ze skór szlachetnych zwierząt futerkowych, np. sobola, lisa srebrzystego i niebieskiego, gronostaja, bobra, karakula, szynszyli i małpy.
3. Przepisy ust. 2 pkt 1 i 3 stosuje się, gdy nabywcami są: małżonek, dzieci, ich zstępni lub rodzice.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiarów jeszcze nie dokonanych bądź co do których nie zapadła jeszcze ostateczna decyzja w toku instancji.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

160

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 14 marca 1957 r.

w sprawie wywozu za granicę rzeczy osób przesiedlających się.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 września 1939 r. o zakazie przywozu i wywozu towarów (Dz. U. Nr 87, poz. 555) oraz pkt 8 cz. D tabeli celnych opłat manipulacyjnych, stanowiącej załącznik IIa do § 8 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 grudnia 1948 r. (Dz. U. Nr 60, poz. 472) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Upoważnia się urzędy celne do zezwalania osobom przesiedlającym się za granicę na wywóz używanych przedmiotów stanowiących ich własność i służących do ich użytku osobistego, domowego lub zawodowego a wymienionych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

2. Do zezwalania na wywóz przedmiotów innych niż wymienione w załączniku do niniejszego zarządzenia upoważnia się Centralny Zarząd Cei.

§ 2. Przedmioty o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej w rozumieniu dekretu z dnia 1 marca 1946 r. o rejestracji i zakazie wywozu dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej (Dz. U. Nr 14, poz. 99) i rozporządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 14 stycznia 1947 r. w sprawie rejestracji dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej (Dz. U. Nr 34, poz. 155 z późniejszymi zmianami) mogą być wywiezione tylko po przedstawieniu zezwolenia Ministerstwa Kultury i Sztuki.

§ 3. Przedmioty, wymienione w pkt 1 — 12 załącznika do niniejszego zarządzenia wolne są od celnych opłat manipulacyjnych.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego: *W. Trąmpczyński*

• Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 14 marca 1957 r. (poz. 160).

Do przedmiotów określonych w § 1 ust. 1 zarządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 14 marca 1957 r. zalicza się:

- 1) odzież, obuwie, bieliznę osobistą, pościelową i stołową;
- 2) pościel — nie więcej niż dwie poduszki, pierzynę lub kołdrę na 1 osobę;
- 3) nakrycie stołowe (noże, widelce, łyżki, łyżeczki itp.):
 - a) z materiałów pospolitych, również platery — komplet na 12 osób na jedną rodzinę,
 - b) ze srebra — najwyżej 36 sztuk na rodzinę;
- 4) serwis stołowy, śniadaniowy i do czarnej kawy — najwyżej po jednym komplecie na 12 osób na rodzinę;
- 5) wyroby ze szkła kryształowego — do 15 kg na rodzinę;
- 6) urządzenie domowe (meble, naczynia kuchenne i inne

przedmioty domowego użytku) — w ilości odpowiadającej przeciętnym potrzebom i nie przekraczającej normalnie urządzenia mieszkania dwupokojowego z kuchnią;

- 7) dywany, kilimy — po 2 na rodzinę;
- 8) maszyny do szycia i pisania, lodówki, kuchenki gazowe lub elektryczne, pralki, odkurzacze, wentylatory itp. — po 1 sztuce na rodzinę;
- 9) drobne narzędzia i instrumenty lekarskie, dentystyczne, weterynaryjne i rzemieślnicze — wszystko do wykonywania zawodu, o ile dany zawód stwierdzony jest odpowiednim dokumentem;
- 10) rowery — nie więcej niż 2 na rodzinę;
- 11) aparat fotograficzny, aparat radiowy, adapter, patefon — po 1 sztuce na rodzinę;
- 12) książki;